

ლიცენზირებული საშუალო

საშუალოს მუნიციპალიტეტის ბაზეთი „საშუალოს მოამბის“ დამატება №10, 29 ნომბერი, ორშაბათი, 2021 წელი

ვაჟას საუფლოში

მანქანა მძიმედ მიიზღაზნება ფშავის სეობაში. ცადაცეორცნილი მთები შემოსვარკვია ირგვლივ არაგვის პირს. სუნთქვაშეკრული დუმილი ბორკავს ყველაფერს. არაგვი – ეს მოუსვენარი, ცქაფი მდინარეც ცდილობს, არ დაარღვიოს დედაბუნების წუმი თიმთიმი, მდეღვარედ ბუტბუტებს.

„დანუხებულმა, არაგვო, რო გნახე, გავიხარეო,
სრულიად გამოვიცვალე, წელშიაც ავიხარეო“.

კოშკი შემოგვეფეთა, ზვიადი, ამაყად აღმართული, ერთგული დარაჯი ფშავის კარისა. დგას იგი წელგამართული მადალ მთაზედ, დგას და დარაჯობს რას? ვის? – ეს მხოლოდ მან იცის. ამ საიდუმლოს არაგვის გაუმხელს, არ გატყდებ, ეს არის მისი სიამაყე. ამიტომაც, ასე ზვიადობს.

„სანამა ვცოცხლობ, გულში მაქვს,
კეთილსა ვეყვანდე ზიარად,
ვერ მივცემ მტერსა მამულსა
საჯიჯგნად, დასაზინად,
ნუ გეგონებათ, დავლანრდი!
ვერ ისევე ვარ ფხიანად!“

ანაზდად კაცი ვინმე ჩნდება გზაზე, ტანახოვანი, ნაბადმოსხმული. მძლავრი, შიშველი ფეხებით მიანობტებს, უკან რჩება ანაბეჭდის ტოლი კვალი ტერფისა და დარი დევის ფეხისა... და კაცი იგი ქრება მყისიერ...

ჰაერში სუნი დგას, რაღაც მწკლარტე, მგვანი ახლადდაგებული დათვის ნაწოლისა... ეს სეობამ იცის, თავისი ნესტიანი, ნემოიანი მკერდიდან ადენილი. ყოველ ნაბიჯზე წყარო გადმოსჩქეფს კლდეთა გულიდან, სასმელად საამო ყინულის დარი.

აჰა, ჩარგალიც... ქშუის და ღრინავს ჩარგლურა დუქორეული, ერთგული ძაღლივით გეტყვება, თავგანწირული იცავს ადგილის დედას – ვაჟას საუფლოს...

და ჩნდება სახლი, წამომართული ლამაზ გორაზედ, ნახევრად გომური, წინ – „ვაჟას მსხალი“ და იქავ – „წყარო ვაჟასი“.

სახლთან შემკრთალი ვდგავარ, რაღაც დიდის მოლოდინში... ვდრკები, ვყოყმანობ...

იღება კარი – დარი სამოთხის, გაუბედავი ნაბიჯი და... შენ ამ სამყაროს აღარ ეკუთვნი...

პირველს, რასაც გრძნობ, – ეს ჰაერია, ჟრჟოლის მომგვრელი თხემით ტერფამდე. აგერ ბუნარიც – ცალთვალა ციკლოპი, დაყურსული და დადუმებული, თითქოს მთვლემარე, გამთბარი ღამის სიზმრებით, ერთ დროს რცხილის კუნძებით გამოტენილი, საამოდ მოდუდდუდე. გეზმანება ნითლად მოცახტახე ცეცხლის ენები გამჭვარტლულ კედლებზე, მისგან ავარდნილი ათასი ათინათი – გარდასულ დროთა მოსაგონარი... და ცეკვავენ, ცეკვავენ ლანდები ქაჯური ადტკინებით...

კედლებზე – ჩონგური, ჟამთაგან გადალესილი, ობმოკიდებული, მძიმე, საოიანი ხელით მრავალგზის ახმინებული, გულზე უქმურმოკიდებულის გასაქარვებლად...

„დავუკრავ მჭვარტლიან ჩონგურს ათასჯერ, განა ერთხელა“...
ტახტია თვალის მოსატყუებლად, რადგან ძილი მისი იყო ფხიზელი, ჩქამი თვინიერ ვეფხისა...

მაგიდა – ოდენ მტვირთველი „მონამის კვრისა“, რამეთუ მასზე ინერებოდა „გველის მჭამელი“, „სტუმარ-მასპინძელი“...

სურჭინი – ერთგული მესაიდუმლე ვაჟას შედეკრთა და დამპურებელი, კიუტი მექარაგნის კვლავ სუნდაკრული ულაცის ოფლით...

თოფი – კედლებზე, მიზანში სროლისას მრავალგზის ახმინებული, ახლა მდუმარე, ვითარცა მღვიმე.

კედლებზე – სურათი, მეუღლესთან ერთად... ფიგურა არქაული, შუბლი გენიოსის, თვალები უძირო, ღრმად ჩაჭედილი, მსხვერპლს დაცემული არწივის დარი, ყვრიმალა ამოყრილი, ნიკაპი ოთხკუთხა, მოგვის პორტრეტი, სრულიად...

დმერთკაცობა მისი, უკვე გაგებული და გააზრებული...
„მაგრამ გაიგებთ ერთხელა, ვინ ახლოს ვდგავართ დმერთთანა...“

საერთო გამმა მიწურისა – ტკივილით გათანგული, მსგავსი მშობიარე მდედრის...

ღამე კურუმი, მოზვრის თვალება, დატენილი გრგვინვით და ჭექით...
ზვიადი მთები, ადვსილი დეკებით... მრუმე კლდეები, საუსე ჭინკებით...

... დაღამდა. გარეთ ხმაურია გაურკვეველი, ყურთასმენის წამლები, ძლივს გამოარჩევ ქაოსში სიტყვებს.

მთელი ღამე ბორგავს და თუხთუხებს ცის ტანი... თავი მოუყრიათ ვაჟას გმირთ: მინდიას, ალუდას, გოგოთურს, კოცოლას... ყველა ერთიანად გმინავს და კვნესის, გულდათუთქულნი მოთქვამენ ზარს, ტირიან სამშობლოს!..

ამ საერთო გნისში ვარჩევ ერთს, დევის ტანად მდგარს, – ლუსუმად ვცანი ჯანსაღი, ახოვანი, შემართული ლამარის გორზე შესადგომად...

... მძიმედ თენდება, მოჩვენებანი ქრებიან ოხვრით.
კარს გამოსული, იქავ ვკდები დევის ნამუსლარზე, გონს მოსვლას ვცდილობ, დილის სიო ნაზად მიგრილებს დაცვარულ შუბლს, უქმურს მიქარვებს...

სახლი დგას იქვე, თანამედროვე, შეუსაბამო ჩარგლის ბუნებას, ვითარცა ხოსობს გალია. იქ გულქანი წევს – უკანასკნელი გენი ვაჟასი. ვაგლავს, რომ ვითომ ნაპატრონები და მიხედული...

... ვბრუნდებით ბარში, დატვირთული უცხო რამ ტვირთით. უკან რჩება დაცლილი ჩარგალი... აუტანელი სინუმი... ჩარგლელი ბიჭი ანდრეზა, ქორის თვალებით... გაუსაძლისი სურვილი კვლავ მობრუნებისა...

წინ კი კოშკი დგას – ერთგული დარაჯი ფშავის კარისა... და მის ქონგურებიდან გადმოვარდნილი ხმა სიმართლისა:

„ხმალი გალესე, ძმობილო, მტერი გადმოდგა მთაზედა,
ავგიოხრებენ ქვეყანას, დაგვეცემინ თავზედა!“

ალისო ლაშვილი

ვეძებ

ჭეშმარიტების გზაზე დავალ დღითა და ღამით, ალსავლის თეთრ კარს ვეძებ ცრემლმორეული თვალით... გადამეყვლიფა მუხლი, დაღალულია ძვალი, მოჩანს შორეულ მწუხრში გადასახდელი ვალი. შესცოცვება წარსულს სუნთქვაშეკრული ყამი, გაძედილია მინა მიცვალულთა გვამით... ქრიან მდუმარე ცაზე მოჩვენებები ქართა, მაინც, რა იყო, ასე, ელვასავით რომ გაქრა? ნუთუ, სიზმრების იქით მოლანდებები ენთო? რა ტკბილი იყო ძილი, რად გამაღვიძე, ღმერთო?! ახლაც იმ ზღაპარს ვეძებ ბავშვის უმანკო თვალით, დახურულია ჩემთვის ყრუ ალაყაფის კარი... ვეძებ უცნაურ ხაზებს, ვეძებ დღითა და ღამით, უსასრულობის გზებზე თვლემს დაბინდული წამი. წინ გადაშლილა სივრცე, ბინდში არყოფნა მოჩანს, ახლა სიცოცხლეს ვირჩევ, თუმც, ყველაფერი მორჩა! მაინც ჯიუტად მივალ, ვმალავ დაფლეთილ სხეულს, ძლივსლა მიფეთქავს გული, დაბადებიდან სნეულს... ვეძებ, ვეძებ და მჯერა, იქნებ, ვიპოვო, რაიც გაამართლებდა ყოფნას დედამინაზე, მაინც. დროის გარდაცვლილ ნაშთებს ვეძებ კოსმიურ ხვრელში, შავ ბედისწერის რაშებს ფლოქებს უცვეთავს რეში... ნუთუ, შეჩერდა წამი! ნუთუ, დამთავრდა სივრცე? მსურს, უსაბამო დღეებს დროის შეგრძნება მივცე... ჭეშმარიტების მარცვალს ბრმად ავუქციე გვერდი, სულის სიმშვიდის ნაცვლად, ცრუ ინტეგრალს ვდევიდი. რასაც ითხოვდა გონი, ვერსად ვიპოვე გზებზე, მაინც, გაუვალ ტევრში დაუსრულებლად ვეძებ...

წერილი თბილისელ „მერცხლებს“

ბევრი ტრაბახობს, თურმე, სოფლის გარეშე ვერ ძლებს და, ჭიქით ხელში, ვითომ, საქებარ სიტყვებს ეძებს: – აქეთ, მობრძანდით, ჩრდილში, ღვინოს ინებებთ რომელს? გამოქცევიხართ ქალაქს, შეფარებიხართ სოფელს. უმისამართოდ იქნევთ ხელებს ჰაერში, თითქოს ჩემი ბავშვობის ბუდე საჯილდაო ქვა იყო. თქვენი შემყურე, მარსელ, უცხოპლანეტელს ვგავარ, მაინც ვერაფერს ვამხელ, თავჩაღუნული ვდგავარ... მაგრამ სულ მალე, მთიდან მძლავრად დაბერავს ქარი და თბილ ქვეყნისკენ გიხმობთ ბაქიბუქობის ზარი... უხვად ჩამოთოვს ციდან, დაინამქრება გზები და სოფლები, ძმისავ, ისევ სოფელში ვრჩებით... თქვენ აქ ჩამოდით, როცა გრიგალი მიტევს ოხვრით და ბნელ ღამეებს მარტო ნიშა ხარით ვცოხნი. ... და ვხრავ ობლობის აღვირს, ვებრძვი ღამეულ იჭვებს, სოფლიდან გლოცავთ ისევ, ქალაქს გაქცეულ ბიჭებს...

* * *

აქეთ ვარ, ციხის ნაშალთან, იქით დიდგორის გორია, მესმის ყიჟინა ვაჟკაცთა, მეორედ მოსვლა მგონია. მკერდში ჩავიცემ ხანჯალსა, გმირთა საფლავთან მივწვები, ვერ ვარგვარ შთამომავლადა, ვდგავარ, სირცხვილით ვინვები...

* * *

ზეცა მწუხარებით იბურება, გული მახსოვრობას დაფლავს, დგას სულისშემძვრელი მდუმარება, ათოვს ხავსმოდებულ საფლავს... წარსული გულსაკლავად ჩურჩულებს, თოვლი მოგონებებს ხატავს, ფანტელი მარმარილოს დაფაზე თეთრ სულს უხმაუროდ ღაფავს. ნამქერი ქალივით აქვითინდა, ათოვს მამაჩემის საფლავს...

სამდურავს ვამბობ

სამდურავს ვამბობ სოფლისას, შემინდეთ, რაც ვერ გახაროთ, შენ მიმიხვდები ჩემს ტკივილს, „ხეო, ძახილით გამხმარო“. თვალშეუდგამო თხიერო, გადბურული ცარგვალო, ჩამოღრუბლული იერო, მიუსაფარო, საპყარო. ჩამორღვეული ქვიტიკრო, ჩამოქცეული სახლ-კარო! ქვის გროვად გადაქცეული, მიტოვებული საყდარო!.. ნუთისოფელი ტიალო, ხსოვნავ ტბორივით დამდგარო, წინაპართ ძვალშესალაგო, შფოთვავ ქარივით ამტყდარო... ცრუ-ყოფიერო დროებავ, ოცნებავ ფუჭად მამვალო, ჯავრო ფიფქივით უღვევო, წყაროვ უწყლობით დამშრალიო... მეგობრებს გამოკლებული ღიმილი მწარედ ნაქარო, შურო გულ-გვამის დამწველო, იმედო უცებ წამხდარო... წარსული მოუბრუნებო, ბაღლობავ, სადღაც გამქრალიო, ცრემლო თვალშეშრობელო, სიზმარო, ავად ამხდარო...

დაგავიანდა

სულ გავყვიროდი, გაფხიზლებდი, ფეხდაფეხ გდევიდი, ძილში, ღვიძილში გახსენებდი სიმუხთლეს ბედის... სისხლით ნაფერი, ვაფრიალე დროშა ქართული, შენ, ტკბილ სიზმრებში ჩვილ ბავშვივით, იყავ გართული!.. არ დაგვიზოგავს მამულისთვის გული მფეთქავი, სხეპდა ურჯულოს მოლაპლაპე გორდა მზესავით! ვერ გამოვლიეთ, მტერი გვეყავდა უმეტეს მკალზე, ო, რა ვაჟებმა დაიძინეს დაღალულ მკლავზე!.. ახლა, როდესაც კვლავ თქერავენ ფლოქვით სანახებს და გადამწვარი ნაფუძარი თვალთ გვანახეს, – მოთქვამ ზარივით... ბედმა ანმყო წარსულთან გაყო, გვიანი არის... მამულს შენსას ბატონობს ჯაყო!..

გაუტანლობავ, ღალატო, შეუცნობელო სამყარო... ბედო-ავბედო, მუხთალო, სულო, ხორცივით დამწვარო... სიკვდილო ყოვლის მმუსვრელო, ელ-ჭექო, თავზე დამტყდარო, ისარო გულში გარტყმელო, სიცოცხლე ხელში ჩამკვდარო! ოჰ, გაცრუებავ წყეულო, ქალო, თმაშავო, მწყაზარო, ღადარო მინავლებულო, ღამეე გველივით საზარო... სევდაე გრძნობების ნამლეკო, ციხეე მტრებისგან ნაშალო, დამქცეო ჩემი მამულის, ეშმას მსახურო ხაზარო. ველო უდაბნოდ ქცეულო, ფარაგამქრალიო სარქალო, ძმის გამყიდველო, ორგულო, რწმენავ ცეცხლივით ჩამქრალიო! ნამლეკო კაცთა იმედის, განგებავ, შლეგო, აშარო, გამავებულო რიჟრაჟო, თავზე დაყრილო ნაცარო... დახავსებულო ბედელო, ბებიას ძველო თავშალო, ვაი, შენ, ჩემო ნიკორავ, ჩემო შვინდაე და შავთვალო!..

* * *

მე ვიღუპები... ცაო, დამიხსენ! ეს გარინდება ახლა მკვლელია, შორს, ხეობაში ზუზუნებს ქარი და ყველაფერი შესაცვლელია. გავრბივარ ხვატში უმისამართოდ და ცხელი მინა მინვავს ფეხის გულს, შეშლილი ვკვივი... ვინ მომეშველოს? – ასე ობოლს და ასე შერისხულს!.. მიხსენი, ღმერთო, მაჩვენე ზეცა, ქულა ღრუბლებით გადაბარდნილი, ო, გვეედრები, იქ ამაფრინე, საიდანაც ვარ ჩამოვარდნილი...

მიკროსამყარო

არ გაადილოთ, გვეედრებით, არ გაადილოთ მიკროსამყარო პომპეზური ქება-დიდებით, თორემ... მაშინვე, უსათუოდ, გავთავებდებით, ცოდვილი თავი გვეგონება უფრო დიდები...

ნომის სკუპარი

რაულ ჩილაჩავა – პოეტი, პროზაიკოსი, პუბლიცისტი, მთარგმნელი, ასოცზე მეტი წიგნისა და სტატიის ავტორი, ფილოლოგიის მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი, უკრაინის ხელოვნების დამსახურებული მოღვაწე, სახალხო პოეტი დაიბადა ზუგდიდის რაიონში. 1970 წლიდან ცხოვრობს უკრაინაში, სადაც ნაყოფიერ მოღვაწეობას ეწევა, როგორც საქართველოს, ასევე, უკრაინის საზოგადოებრივ, პოლიტიკურ თუ ლიტერატურულ ასპარეზზე.

გალაკტიონ ტაბიძის, გრიგორი სკოვოროდას, ნიკოლაი გოგოლის, ერნესტ ჰემინგუეის, ფრანჩესკო პეტრარკას სახელობის პრემიების ლაურეატი, ფრანც კაფკას სახელობის საერთაშორისო ოქროს მედლისა და ციციერონის სახელობის საერთაშორისო პრიზის მფლობელი, – ეს არასრული სიაა იმ პრემიებისა და ჯილდოებისა, რომელიც უკრაინელი და ქართველი ერისადმი მის დამსახურებასა და ღვაწლზე მიუთითებს.

ბ-ნი რაული ზამთრისპირული სიმშვიდით დღესაც აქტიურად განაგრძობს ლიტერატურულ მოღვაწეობას. დღეგრძელობას და მხნეობას ვუსურვებთ საქართველოს საამაყო დესპანს!

ორი “მე”

რაც თავი მახსოვს, ჩემში მუდამ იბრძვის ორი “მე”,
ერთი ვაგლახობს და მეორე უცდის შორ იმედს.
ერთი კითხულობს, მეორე კი კალამს აკვდება,
ერთი ხმას გაკმენდს, მეორის ხმა არაკრაკდება.
ერთი მშვიდია, მეორე კი შლეგზე შლეგია,
„მრავალჟამიერს“ უცაბედად ცვლის ელეგია.
რაც ერთს არ მოსწონს, ის მეორეს შვენივლი ფარჩებად,
ერთი “მე” წავა, მეორე კი თქვენთან დარჩება...

ბოლო გაკვეთილი

გაირღვევა ეს წრეც,
სანამ უნდა იყოს ჩაკეტილი...
მინის ლურჯი ფერი
შეერევა ცის უთვალავ ფერებს,
როგორც ბოლო კლასის
სევდიანი, ბოლო გაკვეთილი,
განშორება დუმისლ შეიფერებს.
ბრწყინვა ნანატრ დღეთა
კვლავ გახდება სიზმარივით შორი
და ფაეტონს შენსას
გააქროლებს დარახტული რაში,
მე შემაკრობს უცებ
შემოდგომის მოვარდნილი თქორი,
ვით სახლების რყევა მინისძვრაში.
სულ ერთია უკვე,
ვინ გაგვჭორავს, ვინ სიმართლეს იტყვის,
ჩვენს გაძარცულ ბაღში
როდის მოწვიმს, დაიწყება თოვა.
მოვარდება ქარი,
როგორც ელდა დაცდენილი სიტყვის,
მივაშურებ ისევ
თავშესაფარს, შენგან დანატოვარს.

გაირღვევა ეს წრეც,
სანამ უნდა იყოს ჩაკეტილი...
მინის ლურჯი ფერი
შეერევა ცის უთვალავ ფერებს,
როგორც ბოლო კლასის
სევდიანი, ბოლო გაკვეთილი,
განშორება დუმისლ შეიფერებს...

ბიბლიური ეტიუდი

სიზმრებმა ბნელში გადამისროლეს,
სადაც ეშმაკმა სული გაყიდა.
მე შევასრულე ადამის როლი
და მზად ვარ, გავქრე ევას ბალიდან.
იზრდება შიშის ტალღა წამინამ
და ერთადერთი კითხვა არ მტოვებს:
უშველის ვითომ ეს დედამინა
ჩემს სიშიშვლეს და ჩემს სიმარტოვეს?

ხანუმ!

სიცოცხლე მუდამ მთავრდება ცუდად,
სიკვდილით, ანუ!
თქვენ კი სულ მზლუდავთ, მზლუდავთ და მზლუდავთ,
ძვირფასო ხანუმ!
თქვენი სასახლის ლურჯი ვიტრაჟი
სამყაროს იტყვის,
რომელიც მიჰქრის, მიჰქრის, ვით რაში,
არ უჩანს კიდევ.
არ ვიცი, თავი რით მოგაწონოთ,
ფერ-ხორციტ, გონით?
ქცევები კარგად უნდა ავნონო,
ჯერ დრო მაქვს, მგონი!
დედოფლურ რხევას თქვენი სხეულის,
თვალთა ნათებას,
ზღვის ტალღასავით ვარ მიმსხვრეული,
რა მემართება!
რაც ხანი გადის, მით უფრო ხშირად
ვჩურჩულე: “ხანუმ!..”
როდის მორჩება ეს ვნების კვირა, –
შეზლუდება ანუ!

ზამთრის ეტიუდი

ყურდაცქვეტილი, როგორც წამლის შუშას რეცეპტი,
ჩირგვს აკვრია და ემალება ზამთარს კურდღელი.
ნაძვის ხესავით მოკაზმულა თითქოს ურთხელი
და ტყეს გასძახის: „გიპოვნია, რასაც ეძებდი!”
მდინარე ტანზე შეყინული ლურჯი ტოტებით
თვლემს... არემარეს გადაკვრია სიჩუმის ლიბრი,
ის თითქოს ცდილობს ამოიცნოს იდუმალ შიფრით
ფიფქები – თოვლის მელოდიის უტყვი ნოტები!

ემი

მადლობა, ემი, ემი, გრაცია,
ნახვამდის, უფრო – მშვიდობით, ემი!
მთავრდება ჩემი ემიგრაცია,
გაუსაძლისი ცხოვრება ჩემი.
შენია, ტყეში ვკრიფე რაც ია,
მე მელოდება ნაპირთან გემი.
თითქოს გადასცემს სიგნალს რაცია:
სვეტიცხოველი... მარტვილი... გრემი!
რაც მინამ ათბო, ცამ გააცია,
დრომ მოასწორა სურვილთა თხემი...
მადლობა, ემი, ემი, გრაცია,
ნახვამდის, არა, მშვიდობით, ემი!

წყალი

დაუკითხავად მოვიდა თოვლი
და შეგვახსენა, რომ ცოცხალია...
რომ სილამაზე არის სითეთრე
და დანარჩენი მხოლოდ წყალია.
მესამე დღეა, თოვს განუწყვეტილი
და მე სითეთრის ალი მედება,
თითქოს საჩემოდ გაფინა ზეცამ
თვალთუხილავის შემოქმედება.
დაფარულია ყველა ნახმლევი,
ყველა წყლული და ყველა იარა,
ტკივილი სადღაც გაქრა უეცრად
და მოწყენამაც გადაიარა.
თოვს... არემარე საოცრად ბზინავს,
თვალს მჭრის, მაბრუებს, მხიბლავს ძალიან
და ვებრძვი ფიქრებს, რომ რასაც ვხედავ,
(სითეთრის გარდა) მხოლოდ წყალია!

დასაკარგავი

ქვეყანა “იქსი”, მისამართი: “დასაკარგავი”,
არსად ბალახი, არსად მდელო, არსად ნარგავი!
ჰგვანან სახლები სილუეტებს, უფრო – მირაჟებს,
თუ, კიდევ უფრო ზუსტად, ჩემი წიგნის ტირაჟებს.
კაცების ნაცვლად მიმოდიან მხოლოდ ლანდები
და მუნდირებზე უკეთიათ აქსელბანტები.
თუ დააკვირდი: ყველას ყველა ფეხზე ჰკივია,
უკან მორევი, წინ პანია ბუნვის ხილია.
თუ გადახვედი, იგულისხმე: ლელო შენია,
ქვეყნად არც რამე დაგიკარგავს, არც რამ გტკენია.
არადა უკან, როგორცა ვთქვი, არის მორევი
და არ არსებობს მისი მძლვევი, მისი მომრევი.
მაგრამ ის ხიდი, ის პანია, ის ციციქნა ხიდი
ღირს თავგანწირვად, რადგან იგი შანსია დიდი!..
მე აქ რას ვეძებ? რა დაგვარგე?.. ფრთას აქ არ გავშლი!
წავალ, თანდათან დავსახლდები დასაკარგავში.

პოეზია

გულნარა ქელიძე

***

ჩამოძენილია ჩემი ქვეყანა,
 მე შემოვუქსოვ გვერდს,
 ზღვაზე გავეკიდებ იმედის ხიდებს,
 თვალს გავუსწორებ მზეს!
 ხელჩაკიდებულს, ხიდზე გავიყვან,
 სითბოს ვინც ნატრობს დღეს,
 მტერი მოყვარედ რომ მომიქციოს,
 შევევედრები ღმერთს...
 და გველოდება ისევ დიდგორი,
 ალესვა უნდა ხმლებს,
 ერთი დავითი კიდევ ვინატროთ,
 ვინც გაგვიკაფავს გზებს!
 ჩვენ ისეთი გვყავს დედამშობელი,
 არ გაახარებს მტერს!
 „მრავალჟამიერ“, „ შენ ხარ ვენახი“
 მთელ სამყაროში ჟღერს!

***

გურიაში როცა ჩახვალ,
 შეგხვდებიან ასე:
 – ნენა, მოი? როის მიხვალ?
 ჩამოჯეი სკამზე.
 წავა მიკითხვ-მოკითხვები:
 – კაი ქენი, რომ ჩამოი,
 დღეს აქანე თუ ქეიფობთ,
 ხვალე ჩემკენ ქე გადმოი.
 მოყვებიან, რომ წვიმებმა
 თლათ დაალბო ყოლიფერი,
 უხეკელი ლპება თხილი,
 აღარ დარჩა არაფელი.
 – ვინც კორონა მეიგონა,
 მას ეეკრას პირი მალე,
 ქე დაფწყელით, აბა, რაი?!
 მისვლა-მოსვლა დაგვიშალეს.
 პოლიტიკის განხილვაში
 ვინ ექსპერტი მიედრებათ,
 კარებს არსად არ კეტავენ,
 სტუმარს ყველა ელოდება.
 გურული რომ ადესას სვამს,
 დათვრება და ამღერდება,
 კრიმანჭულს რომ ჩაახვევენ,
 არაფერი შეედრება!
 ენამწარე იუმორით
 მოხდენილად გაცილებენ,
 ისეთ რამეს იტყვიან, რომ
 მკტარსაც კი გააცინებენ.
 გურულობა მაინც სხვაა,
 აუხსნელი ფენომენი,
 ამიტომაც, იქ სტუმრობას
 სიხარულით ველოდები!

ჩემი ნოემბერი

რა ვქნა, თუკი მიყვარს
 ჩემი ნოემბერი,
 ჩემი თვეა, მოდის,
 მოაქვს დღეობა,
 მე ბავშვივით
 ისევ ისე მიხარია,
 უფალს შევთხოვ,
 მიწყალობოს მხნეობა.
 არც ნაოჭებს, არც ჭკარარას
 აღარ ვიმჩნევ,
 ვერ დავმაღავ,
 სამოცდაოთხს რა ვუყო,
 კვლავ ისეთი ალტაცებით
 ვხვდები ამ დღეს,
 მთელ სამყაროს
 მინდა, გული გავუყო...
 ახლა, როცა დედამინას
 ბურავს ნისლი,
 სიყვარულიც მისხალ-მისხალ
 გვაკლდება,
 თუ ერთმანეთს სულის ზეიმს
 არ ვაჩუქებთ,
 ყველაფერი დაგროვდება
 დარდებად...
 წლები მიჰქრის, მაგრამ
 გული არ ბერდება,
 ტორტს და სანთლებს
 ველოდები ბავშვივით,
 ჩემს ნოემბერს
 ვერაფერი დააკავეს,
 ვეგებები ახლაც
 მე, ფრთებგაშლილი!..

***

ფოთოლივით ხმება სიყვარული,
 სითბო სანთელივით ქრება,
 კვდება მოფერება, სულზე კოცნა
 და გული იყიდება!
 მომავლის გოგო-ბიჭი იწირება,
 ცრემლის მდინარენი ჩნდება...
 დამძიმდა სული, უჭირს დედამინას,
 ბენვის ხიდს გავდივართ შვებად!
 გათითოკაცებულს და
 დანანევრებულს,
 თვალებს გვიბრიალებს მტერი,
 გადავეჩვიეთ ჩახუტებას და
 კვლავ მტრის დაკრულზე ვმღერით!..

***

ბოლო ფოთოლსაც ჩამოაგდებს
 გულცივი ქარი
 და ნოემბრის თვეს
 ავუკეცავ კალენდრის ფურცელს...
 ზამთრის ბილიკებს შევუდგები
 მოჭუტულ თვალთ,
 შეშის ტკაცა-ტკუცს ავაყოლებ
 მოსაყოლს, უთქმელს!

ახალი წიგნი

მზისგულა მწერალი

მზეგული ტყეშელაშვილის შემოქმედება უცხო არ არის ხაზურელი მკითხველისთვის, თუმცა ის, რასაც მისი წიგნები – „ნაჭდეურები“ და „იუმორესკები“ მისი ბავშვობისა და კუთხისშვილობის შესახებ მოგვითხრობს, სიახლე იყო და დიდი სიამოვნებით ჩავიკითხე.

მოგონებათა თავბრუდამხვევი სურნელი წამოვიდა მზიური იმერეთიდან; თვალწინ დამიდგა ანწლები, გვიმრები, ციციანთელებით სავსე მაცყლნარი... აი, თურმე, რატომ არის ეს ქალბატონი სხვათაგან გამორჩეული გულწრფელობით, პირდაპირობით, იუმორით, ნიჭით...

ნაკლები გასახსენებელი ექნება მას, ვისაც სოფლად არ გაუტარებია ბავშვობა, თუნდაც, მხოლოდ ზაფხულში. სოფლად მყოფი სხვაგვარად იგრძნობ ტკივილს იმის გამო, რომ ლეკვებს და კნუტებს პატრონი არ ჰყავთ... მხოლოდ აქ შეგიძლია იარო ორღობეში ლეკვ-კნუტატატებულმა და ეძებო მათი პატრონი, ან შეეხვეწო დედას და ბებოს, კიდევ ერთი ლეკვი ან კნუტი შეიფარონ, შენი ხათრით...

აგერ, მზე გოგოს ისტორია – გაბერნებულ ფინიას რომ რძეჩამდგარ ძუძუებზე სხვისგან გადაყრილ, თვალაუხეღელ კნუტებს მიუსვამს და მერე მათი ბედნიერი დედაშვილობით დატკბება! მოგონებებში ბიძისა და მამიდის განსაკუთრებული სითბოთი წარმოჩენა სიყვარულის იმ ღერძის სიძლიერეზე მეტყველებს, რომლის გარშემოც მათი სანათესაო ბრუნავდა. ეს კი, იმ უფროსების დამსახურებაა, რომელთა დიდბუნებოვნებაზე მოკრძალებულად წერს ავტორი.

ნებისმიერი ლიტერატორი სამაგალითო დედის მშვენიერ პორტრეტს შექმნიდა იმ ქალისგან, რომელსაც ფულით სავსე ტომსიკა მიაბარა ნაბახუსევმა სტუმარმა და როცა ის, უკვე გამოღვიძებული, თავში ხელს იცემს, ნეტავ, სად დავეკარგო, ქალი იმნამსვე გამოურბენინებს: – ეს ხომ არ არის, რასაც საკლისობთო?! ასეთი ქალის აღზრდილ შვილს თვალდაუხუჭული მივანდობდი მომავლის საქვს... ვაი, რომ საკუთარი სახლ-კარის პატრონობაც კი ვერ შეძლო!.. ავტორს შემთხვევით არ დაუტანია წიგნის გარეკანზე ველური სუმბულის ფოტო, ყვავილი, რომელიც უფაქიზესი სულის ქალბატონს ციმციმ გადაუბრძანებია მინდვრიდან თავის ეზოში და თავს დაჰფოფინებდა...

მერე იყო ტყვიების წვიმა სამაჩაბლოში... გათელილი ყვავილისა და ბევრი რამის გამო დაღვრილი ცრემლი... მონატრება მიტოვებული სახლ-კარისა და ლამაზი სუმბულისა...

რაც შეეხება მეორე წიგნს – „იუმორესკები“, მასში სულ სხვა მზეგული ტყეშელაშვილს ვხედავთ. თუ „ნაჭდეურები“ ბავშვობის მზიანი მოგონებებით არის აღსავსე, „იუმორესკები“ ზრდასრული, გონებამახვილი თვალის მქონე ქალბატონის მიერ, წუთისოფლის ტყე-ღრეში აღმოჩენილ, ტკივილგამაყურებელ „აბებს“ გვანვდის, რომლის გარეშეც ცხოვრება ბინდნამოსხმულ ჯალათს ჰგავს! „ვინც იცინის და მღერის, – მკურნალობსო“, – აღფრედ ადღერისეულ აქსიომას ნამდვილად, ვედარაფერს დავამატებ... ყველაზე მეტად მკურნალობის ეს მეთოდი ამართლებს, თანაც ახლა, როცა სამყაროს ჩამტვრეულ ფანჯრებში ქარი ავად სისინებს...

... ნაიკითხეთ მზეგული ტყეშელაშვილი, – ქალი, რომელსაც შეუძლია იყოს ცრემლი და იყოს ღიმილი... იყოს ბავშვი და იყოს ზრდასრული... იყოს პოეტი და იყოს პროზაიკოსი... წეროს უფროსებისთვის და, ამავდროულად, გაახაროს ბავშვებიც...

კლარა გელაშვილი, პოეტი, ფილოლოგიის დოქტორი

ხოტბა ანბანთა

ალიონს ბაღჩას გადაველ,
 დავკრიფე ედემს ვარდები,
 ზვრებიდან თითა ილიმის,
 კოპნია, ლალი მარცვლებით.
 ნიავექარივით ონავარ
 პეპელას, ჟანგისფერისას,
 რადგან სურს, ტურფას უთხარი:
 ფიქრი ქალსაც ღრღნის ყრმობისას.
 შორით ჩამოდის ცვარ-ნამად
 ძონი – ნითელი, ჭრელ-ჭრელა,
 ხვავიან-ბარაქიანი,
 ჯვართამაღლება, ჰანგთმღერა...

მზეგული ტყეშელაშვილი

